La desobediència és l'única clau de progrés

La setmana passada van desnonar uns veïns de Sant Cugat. Ho vam saber de casualitat. La realitat asfixiant de la bombolla immobiliària és volgudament silenciada. I tot i que això és un tema que es mereix una columna i potser vàries, només m'interessa com a símptoma. Les administracions locals s'han quedat soles parant el cop de la desregulació caòtica i salvatge de l'habitatge. N'han parat el cop ètic i el del cos, acudint impotents a la verificació de l'imperi del benefici i el privilegi per sobre del propi dret a sostre. Diguin-li capitalisme.

No és res nou el que passa amb els lloguers. Ho vam poder aprendre amb la PAH; cada administració en què hem dipositat representació i delegació s'ha vist lligada de peus i mans. Ha fet el ridícul en competències quan més se n'esperava. Balbucejos, pilotes endavant, més o menys pressupost en un i altra latitud de l'ordre. Seguint les normes, imperava el terror immobiliari fins que...fins que la PAH. Quan d'un en un, arribant a molts, es varen disposar a impugnar amb el cos, la norma. A dir prou i per sobre nostre. Només amb organització s'aturen els desnonaments ens han dit la PAH. I mil i una vegades la història, impacient, ens ho recordava.

Ara que farà un any de l'1 d'octubre, la lliçó és molt semblant. Quan impugnes el poder, t'has de bastir de decència i justa causa, però no és un combat entre causes el que es lliurarà. El que realment estarà en joc, serà el poder, els privilegis. L'estructura fina i sofisticada construïda amb anys de generació de beneficis amb els marcs existents. La 'money'. I com que és un combat desigual, no se'n pot esperar diàleg. Les classes populars ens ho podem permetre tot, menys fer el préssec, que dècades de 'pringue', no haurien de passar en va. No hauríem de basar cap dels nostres embats en la il·lusió de que el sentit comú pot arribar, perquè no va de sentit comú la conversa, sinó preguntin al seu sindicalista de confiança. Això, però, és completament diferent amb els nostres: la gent. Pengin o treguin llaços. Votin què votin, diguin què diguin, són a la nostra banda del poder. I amb fraternitat i convicció es pot fer front a la gasòfia massiva inoculada i en aquests sentit Euskal Herria ha estat un far inspirador .

Silenciar la injustícia és col·laboració. Però aïllar-la de les seves causes estructurals és perdre la batalla. Admetre els límits de cadascú (els personals, els legals) és completament necessari per entendre a què ens enfrontem a cada cas. Però mai aquests límits poden ser una excusa. En el cas l'habitatge, a un sector immobiliari molt poderós i imbricat amb els principals poder polítics de l'Estat. Per això, fer veure que no passa, per què no s'hi pot fer res o no s'entén la problemàtica, només fa gros i doblement dolorós el problema i a sobre, revela l'Ajuntament inútil fins i tot per acceptar els seus límits amb certa dignitat.

La desobediència a normes obsoletes, que simplement no són ni consensuades ni tenen acceptació és el revulsiu necessari per a canviar-les. És el just dret a l'existència, existir per a millorar; impugnar vells ordres per a bastir-ne de millors. En aquest impàs, diuen, sorgeixen els monstres. Amb rostre feixista o identitari, per exemple.

L'imperatiu d'aquest temps, d'aquest lloc, és no normalitzar la falta de democràcia formal i estructural que vivim. En què no se'ns permet construir noves normes, amb nous objectius, on no se'ns deixa defugir ser súbdits, on no se'ns deixa ni tan sols assenyalar qui no ens ho deixa fer, on no se'ns vol deixar ni tant sols pensar-ho. És un imperatiu higiènic enderrocar aquests ordres establerts.

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/diari/opinio/139106.html

Copyright 2024 Cugat.cat

Només i sempre, el poble salva el poble.

NÚRIA GIBERT és portaveu de la CUP-PC

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/diari/opinio/139106.html

Copyright 2024 Cugat.cat